

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Покладати число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня
крім неділь і руских свят
о год. 6-й пополудни.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперніка. — Експедиція
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Режлямації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Соціалізм — антиклерикалізм.

(+) Недавно посол др. Ярославич, як ми про се писали, заявив у Відні на соціалістичних зборах іменем рускої радикальної партії, що она стає на програмі соціальної демократії, а опісля на вічах посольських в Староміщині (коло Підволочиск) і в Скалаті зірвав із всіми рускими партіями а заявив себе членом партії соціально-демократичної, або, як ще для ліпшого зрозуміння зібраних селян додав, членом партії Дашиньского.

У Відні зазначив на зборах соціалістичних др. Ярославич, що головною ціллю його агітаційної роботи буде руске селянство. Однак ані там, ані в Староміщині і Скалаті не висказав пос. Ярославич ближше, в який спосіб думає він ушасливити руских селян після програми соціальних демократів. Що п. Ярославич не відкрив перед рускими селянами плянів і способів соціально-демократичних, се річ зовсім для нас ясна, бо коли-б селяни зрозуміли всю суть соціальної демократії, її цілі і змагання, тоді певно стрітив би ся він не з мовчки уділенням вотум довіря, а з головним протестом.

Але то, чого не висказав др. Ярославич на своїх вічах, доповнив його шеф, Дашиньский, на вічу посольським в Кракові д. 22 с. м., про котре була згадка в новинках «Руслана». Між иньшим сказав там Дашиньский, що всі партії в Кракові лежать нині у стіп єпископа краківського, що-би їх провадив на соціалістів. З прити-

ском підніс отже бесідник, що першою засадою соціалізму є — антиклерикалізм, а в дальших виводах своїх нападав завзято на духовенство, що оно виступає против селян, котрі лучать ся з соціалістами і на него голосували та назвав се мучеництвом селян.

Проголошенем сеї першої засади соціалізму (відомої впрочім з поступованя соціалістів австрійських, німецьких і т. п.) вивісив Дашиньский прапор воєнний против духовенства і очевидно не покине борби з духовенством доти, поки не поведе ся єму і товаришам загнати селянство мазурске в обійми соціалізму. Він вже тепер підносить яко відрядну прояву, що вся маса робітників і люду сільського симпатизує з соціалізмом.

Нам однак здає ся, що передчасна та радість Дашиньского, бо передовсім духовенство польске не злякає ся сеї борби, бо вже і Стояловский, що доси виступав против владик, проголосив борбу з соціалізмом, а за ним піде велика маса люду мазурского. Тай польські людовці заявили і в часі виборів до ради державної і їх заступники в парляменті віденьським показали, що они не солідаризують ся із змаганнями соціальної демократії.

Тимчасом в східній Галичині справа представляє ся троха відмінно. Тут радикали рускі доси вміли маскувати свої задушевні заміри і тим баламутити не тільки селян, котрі не так то легко можуть зрозуміти суть самого соціалізму, его цілі і змагання, але і в очех руского духовенства уміли надіти на себе маску благона-

дежности і виставити себе, коли вже не рішучими прихильниками, то бодай не ворогами церкви і духовенства. Сему маскованню і сему баламутству понятий про радикалізм а соціалізм завдячують рускі радикали деякі успіхи при останніх виборах до ради державної.

Тепер вже не може бути сумнівів. Др. Ярославич заявив недвозначно, що руска радикальна партія (котру ми і так уважали лише обломком соціалізму) стоїть на основі програми соціально-демократичної, що він пристає до партії Дашиньского, а шеф сей досьпівав, що першою засадою соціалізму є антиклерикалізм, себ то борба против церкви і духовенства. Може бути, що др. Ярославич поки-що буде відповідно обставинам приміювати лагіднішу тактику в своїм крузі ділання, але ціль є і остане та сама. Тим то і для руского духовенства і для руского селянства справа стоїть ясно.

Розходить ся ще о двох иньших послів, котрі себе звикли називати незалежними і засіли побіч дра Ярославича в посольській палаті та нераз з ним ішли разом (чи в голосованях, чи в підпираню внесень, інтерпеляцій, чи участю в нарадах з соціалістичними послами), розходить ся о дра Окуневського і о. Танякевича. Нині они повинні також не грати ся в піжмурки, а сказати явно і рішучо, чи они солідаризують ся з дром Ярославичем і думають его підпирати, як доси, чи з ним зривають. Нехай і руска суспільність не має сумніву, як на них глядіти.

17)

Думки і пісні

АМВРОЗИЯ МЕТЛИНСЬКОГО.

(Конець.)

Луна ще із Німеції.

I. Приязні душі.

із Маттисона.

(«Думки й пісні» стр. 165.)

Мох поріс, о други, на могилах ваших:
Як же повний місяченько світить,
Кожного із вас душа порхає
Надо мною тихенько.

Ті із вас приязні квітом посипали
Стежку мою в мірі, грілім серце;
Ті голодний розум годували
Словом ситним, розумним.

Може, був би з мого човна понас хвилі,
І тріски від скелі полетіли-б,
Як би в бурю приязні душі
Не порхали край мене.

II. Добраніч!

із Кернера.

(«Думки й пісні» стр. 166—7.)

Добраніч!
Хто стомив ся, тим ся річ!
Тихо день вже догаряє,
Косар руки опускає,
Опускає на всю ніч.

Добраніч!

Пора спати!

Сонні очі заплющать!
Ластівка вже спить на стрісі;
По улицях тихше, тихше;
Либонь хоче ніч сказати:

Пора спати!

Добраніч!

Спить без страху поки ніч,
Поки принесе світання
І роботу, й сумування;
Бог не спить, його вам річ:
Добраніч!

III. Було.

із Анастасія Гріна.

(«Думки й пісні» стр. 137—9.)

Було нас не трохи
На синьому морі:
Все люди веселі,
Один тільки в горі.

До купочки вітер
Попутний нас звів;
Як тільки-б змінив ся,
Нас в п'ять би розвів.

І рідную землю
Вихвалював кожний;
Мовляв, найти лучче
На світі не можна.

Хвалили озера,
І річки і море,
Круті снігові
Та сині гори.

Стени похваляли,
Ліси луговини...

Один сидів смірно,
Та плакав з кручини.

«Не кожний з нас має
Коханку-дівчину;
Нема чоловіка,
Щоб не мав родини!...

Хай буде здорова!
За неї п'ють братця!
По повній же, вмова,
По повній п'ють чарці!»

Як гукнули разом:
«Здорова родині!»
Не пив тільки той з них,
Що плакав з кручини.

Не пив, і всю чарку
Він вилив на море, —
І бризнули сльози,
І насупив ся з горя,

«Була ти Цариця
Поморя і моря;
Чи ти потонула?.....»
І заплакав він з горя.

Се про Венецію писано. Була вона колись
між царствами і між панствами найславніша:
над морем панувала і над землею царювала;
так далі-ж, бач, ні навіщо звела ся.

IV. Хлопчик пастушок.

із Улянда.

(«Думки й пісні» стр. 170.)

По-над лугом — річкою зелена гора,
З гори церква з тиха позирає;
Хлопчик-пастушок в соплочку у річки гра,
І веселенько співав.

Черніївський процес.

(Дальше).

В понеділок, 21 червня, покликано свідка Семена Грейду, заступника війта в Чернівці.

Предсідатель: Пане Семене, не маєте ви злоти на обжалованих?

Свідок: Ні, але я просив би, щоби мене не записувати.

Трибунал, мимо протесту оборони, записує свідка. Він зізнає: При правиборах з IV куриї жид Альтер, а може Енгельберт голосував два рази і вже в третє приступив до голосування. На те відозвав ся Степан Гах: Ти, жидку, вже третій раз голосуєш, іди собі до дідьчої матери! Жиди друлено з різних боків і кричано: бийте жиди! Тимчасом комісар виніс ся по тихоньки а за ним і секретар староства, Штрассер. В канцелярії лишились війт, свідок, кількох селян, Маргулес і Енгельберт.

А покровавлено жидів? — питає предсідатель.

Свідок: То своєю дорогою.

Предс.: Хто найбільше кричав?

Свідок: Жиди.

Предс.: А деж була ваша поліція?

Свідок: Не було, якось Бог так дав.

Предс.: Хтож поломив лавку, хто шибубив, хто бив жидів?

Свідок: Люди.

Предс.: Котрі?

Свідок: Не знаю.

Предс.: А хто дзвонив?

Свідок: Я думав зразу, що се дзвонять на памятку суботу, а люди казали, що се на алярм. Свідок слухав зразу дзвонів а відтак утік з канцелярії, вихопив ся з глоти, побачив понад головою шаблю, отже і пійшов домів. По дорозі намовляв его Фед. Данилюк, щоби вернув ся. Я боюсь, не верну. Але Данилюк правив дальше: Там вже одного хлопца закололи.

Дальше випитував предсідатель Семена о те, хто кричав під канцелярією? А Семків кричав?

Свідок: Він все кричить, аж слухати годі, най Господь боронить, що він викрикує. Другі люди говорили, говорили і остро.

Предс.: А є тут ті, що викрикували?

Свідок не уміє показати і каже: Кричано аж тоді, як покалічено хлопців.

Др. Дудикевич: А кричано «гвалту!»

Свідок: Кричано тоді, як жандарми ввели людей з канцелярії, але я не знаю, хто. Я робив свій інтерес, я ретерував.

Свідок Іван Сисак, полевий двірський, записаний зізнає: Маргулеса не побили дуже

хлопи, лише его трохи з всіх боків помацали. Про наради перед виборами чув лише від знайомих; казано, що люди збирають ся у Чапельського. В суботу дзвонено на гвалт. Перед канцелярією бачив: Крулеву, Харитона, Королюка, Сьмітюха, Борисову, Микитина, Остапука і Новицького, але они не кричали. Чубатинський, вже скований, взивав людей, щоби розступились. Борисова кричала до жандармів: Що робите, пани, даруйте!

Свідок Скробач, поліцай громадський, зізнає під присягою: Жид Енгельберт голосував три рази, а статочні господарі ані разу. По виборах бачив кров на Маргулесі, а Енгельбертові порвано одіж. В суботу сказав свідок жандармови Панькову, що дзвонять на гвалт, бо так видавало ся. Свідок сей в часі дальших зізнань баламутить дуже і відкликує богато з того, що зізнав до слідчого протоколу. Предсідатель ледви витягнув з него зізнання, що під канцелярією тиснулись: Крулів, Харитон і Семків. На питанє дра Олесницького відповідає, що люди кричали: Не даймо їх до Станиславова!

Свідок Ів. Чайка, полевий, зізнає під присягою, що він при правиборах був лише під канцелярією. В часі арештованя селян бачив Крулеву, Кимака, Харитона, Дубовича і Кравця.

Девятий свідок, Павло Коперський, не міг бути переслуханий, бо находит ся в Кульпаркові яко божевільний. Его обжаловано також о бунт, але в слідстві виявилось, що він зовсім не виноватий.

Свідок Кость Романович зізнає під присягою: Енгельберт голосував два рази. Голосів: бийте жиди! він не чув, але війтови і радним грожено кулаками. В суботу він пійшов сейчас домів, як лише жандарм завізав, щоби розходити ся. За се і за вибори назвали его люди: жидівський Іван і хрунь.

(Далі буде).

Вісти політичні.

«N. fr. Presse» велить собі телеграфувати зі Львова, що «правительство предприняло вже міри, щоби в липни зробити пробу порозуміння межі Німцями а Чехами. Гр. Бадені виїде коло 10 липня на два тижні до Буска. По повороті его до Відня мають почати ся переговори. Як би треба було, то гр. Бадені відложить свою подорож до Буска на пізнійше». Такий зміст телеграми. Чи осущить ся єї зміст? Здає ся, що «N. fr. Presse» бажала би собі того, добачаючи, що становище єї сторонництва безвихідне. Тількиж заходить питанє, хто мо-

же бути покликаний до таких переговорів? Чи Шікер або его близні партизанти? Годі! А для ілюстрації подаємо річ, яку виголосив сей провідник обструкції в Зау 21 червня. Він сказав: Послїдні вибори вийшли на шкоду Німцям, бо они розбились на шість фракцій. З розбитя сего скористали противники і сейчас витворили більшість парламентарну, нам неприяну. Їм здавалось, що вже настала пора, завдати Німцям австрійским послїдний удар. Они числили на нашу неміч. Програма їх автономічна пагубна для Австрії. Пароля їх: «рівноправність всіх народів австрійских» значить одно, що виругування німецького впливу і німецьких інтересів. Більшість та тероризувала нас в парламенті. Але, на щастє, Німці отямили ся ще в пору. Нові надії вступили в нашу грудь. Ми віднайшли добре оружє і не дамо побороти себе. Нарід німецький стоїть за нами. Ми поборемо як розпорядження язикові, так і штучно зліплену більшість а не подамось, доки правительство не відкличе своїх розпоряджень. Народови німецькому не відбере ніхто сего впливу на державу, який єму належить ся. Німці поставили і двигали Австрію. Чехи хвалять ся, що розпорядження язикові, се їх діло, що правительство їм підлягло. Ми знаємо добре, як діло стоїть. Правительство купило собі Чехів за ціну сих розпоряджень для переведеня угоди з Угорщиною. Але оно заведе ся в своїх оживанях. Чехи заявляють вже нині, що сего їм за мало. В виду того ми розведемо борбу до крайности, безпощадну. Закидають нам, що ми не допустили до позитивної роботи в користь помочи бажаючих верств. Будьте терпеливі. Ми боремо ся тепер о цінніші для нас справи, о свободу, о честь, о значіне народу німецького в Австрії нашої. За те, що машина парламентарна пристановилась ми беремо на себе повну одвічальність. Ми не допустимо до автономії країв, щоби силу держави перенести з центра на периферію. Се значило би, убити Німців, убити всяку свободу. Теперішня більшість вже розпадає ся сама в собі. Галичина повинна знати, що она материяльно за слаба, щоби відорвати ся від цілости і стати автономною. Угорщина не допустить до того, щоби хто-небудь захитав нашу конституцію, а і Німеччина не стерпить, щоби на всхідних границях єї витворив ся союз держав на лад балканських. Німеччина буде держати в шаху тих скритих ворогів Австрії, що змагають до єї розбитя в свою користь. Нарід німецький за нами, а опираючись на нїм станемо до найлютішої борби і не подамо ся на ніякі переговори. Ми хочемо свого права в Австрії. Найніхто не важить ся руйновати тут нашого впливу, нашої культури, наших звичаїв і нашого значі-

Коли-се з дзвіниці бов-дзелень і тень телень!
Либонь дяк сьпіває смутно...
Хлопчик встав, замовк, та-й слуха: дзвін все
[дзень-дзелень!
А в очиях йому мутно...

Кого незабаром вкріє Вожая трава,
И той сьпівав колись у річки...
Колись дзвін теленькне, і по нас дяк засьпіва,
Хлопчик, хлопчик невеличкий!

V. Навіщення із могили.

із Ельмилсгера.

(«Думки и пѣсни» стр. 171-174)

Пан посватав ся і взяв дівчину,
І прижив він з нею три дитини.

І три роки вона панувала,
На четвертий її поховали.

Пан поплакав по своїй коханці
Далі й оженив ся на панянці.

Нехорошу вибрав він панянку:
Малі діти плакали що ранку.

Вона од них чолом не приймала;
Сиріток ногою відпихала.

Як плакали вони питки, їстки, —
Говорила: пропадїть ви, дітки!

Взяла у них подушку біленьку;
Положила соломку гниленьку.

Взяла вона сьвічку із кімнатки;
Лягли дітки в темній хаті спатки.

Лякали ся, плакали, не спали,
Сльозоньками неньку викликали.

Чує ненька, дітки жалібненько
Плачуть, кличуть: де ти, де ти, ненько!

І до Бога душечка летїла:
«Пусти, Боже, до діток з могили!»

«Лети, мати! тільки не бари ся:
Кукурікне, в могилу верни ся.

Зозуленька пізно прилітає,
Кватирочку в пана одсуває.

Входить мати до діток в кімнатку:
«Чого лягли на соломці спатки?»

— Забрала в нас подушечки пані! —
«Чом сьвічечка не горить в ліхтарні?»

— Взяла пані й сьвічечку з ліхтарні!
Мамо, мамо! нас не любить пані!

Мамо, мамо! дай нам їсти, питки!
Не кидай нас! бо ми твої дітки! —

Вона тихо ключі в сонних брала,
Сорочечки з скрині повиймала.

Діточки нагодувала, вмила,
І в біленькі сорочки одїла.

Далі сонним ключі отдавала;
Сумна, страшна до їх промовляла:

«Зоставила я засїки повні;
За що-ж мої діточки голодні?

Я придбала пряжі повні скрині;
За що-ж діткам спати на гнилинї?

У коморах воскові кружала;
Чи-то й лою на сьвічку не стало?

Як кликнуть ще раз мене небогу
Мої дітки, — підемо в дорогу.

На суд вкупі підемо до Бога —
Ви, дітки мої і я небога.

Як заплачуть діточки голодні, —
Ляжете ви на столі холодні.

Як без сьвітла ніч дітки злякає, —
На труні в вас сьвічка запалає.

Як заплачуть вони на гнилинї, —
Спати мете в гнилій домовинї.

Як сказала — і пропала! Мова-ж налякала
Панею і пана;
Вони дітки голубили, годували, мили
Що дня, пізно й рано.

VI. Пісня садовничого.

із Улянда.

(«Думки и пѣсни» стр. 175).

Ох, червоні квітки!

Утікайте в ліски!

Не давайте ся рвать,

І в вінок заплітати

Вас для Царівни-голубки...

Хоч як мак червонів,

А як швидко зжовтїв...

Ох, червоні квітки!

Ті невічні вінки!

В серці туга довговічна...

ня. — Розуміє ся, що віче в Зацу зсолідаризувалося вповні з тими висновками німецького централізатора, що Славян, австрійських уважає за своїх гелютів, а Австрію розуміє як Ostmark великої Німеччини. Чи з таким Шікером можливі які-небудь переговори?

Зовсім інакше подивився на цілу справу клерикал, др. Ебенгох. Їго річ подали днівники віденські в першій хвили досить хибно. Оригінальний зміст її був такий: «Угоду межі Німцями а Чехами — сказав Ебенгох — уважаю конечною, хоч би за ціну тої угоди, по причині есенціональних різниць межі нами а лібералами німецькими, ми мусіли опустити користне для нас становище посеред теперішньої більшости парламентарної. Наше католицке стороництво остане ся вірним своїм принципам і своїм союзникам, т. є. ми хочемо бути справедливи супроти других німецьких народів австрійських як католицькі Німці. Але посеред більшости будемо тою гатею, котра здержить поза рівноправність виходячі змагання правнополітичні, несхожі з єдинством і неподільністю нашої вітчизни. «Reichswehr», згадуючи про річ дра Ебенгоха в передовій статті, називає її повною уміренности і наскрізь політичною. Орган сей півфіціозний виявляє при тім бажання, щоб на таке об'єктивне становище змогли знести ся не лише ліберали але і Чехи. Не можемо при тім поминути і знаменної тактики людовців німецьких, котрі почувши, що намірені чи бажані переговори мають вести ся посередством ліберальної більшости посілости німецької, правлять в своїх днівниках, що шляхта німецька не має права промовляти в імені народу німецького. Голос сей звернений головню проти гр. Штірка.

Пруський сойм, зібраний на днях, прийняв в другім читанні закон о стоваришенях. Цісар Вільгельм виїхав на острів Гельголанд. Криза в центральній управі Німеччини варить ся. Міністер фінансів, Мікель, має заступити кн. Гогенльогге, канцлера, а посол при квіриналі Білов державного секретаря Маршала.

Пана приймав 22-го червня Чарикова як нового російського посла на дворі своїм.

Мир грецько-турецький буде мабуть Грецію дуже багато коштувати. Амбасадори признали Туреччині 173 мільйонів коштів воєнних, а крім того прилучено би північну частину Тесалії з просміком мелонським і незерским Туреччині, щоб скріпити її стратегічну позицію супроти Греції на будуче. Протест Греції проти високоці коштів воєнних не буде мати великого успіху.

Король сямський (з задної Індії), Хулялонгкорн з трема своїми братами, по короткім побуті в Ішлі, прибув 22-го червня вечером в гостину до нашого цісаря до Відня і був на дворі прийнятий з всіма почестями монаршими. Сам король, низький ростом від цісаря, виглядав дуже прилично. Лице в него смагляве, вусик темний, очі чорні і живі, в рухах поворотний. Убраний в уніформ генеральський, білий, в білім шоломі з білим пушом, шаравари чорні з золотою бортою, при шаблі. Брати его звуть ся Свасті Собгані, Хіра і Сомот. Король замешкав в бургі.

НОВИНКИ.

— **Бережанський «Боян»** устроює дня 28 червня с. р. концерт в Рогатині в касинній сали. — Вступ на сальо 50 кр., крісла перворядні 1 злр. 50 кр., дальші крісла 1 зр. Початок о 8½ години вечером.

— **Селянська Рада**, повітове товариство політичне у Львові, уряджує дня 2 н. ст. липня с. р. звичайні загальні збори у Львові, в сали товариства руських ремісників «Зоря» (улиця Краківська ч. 17). Того дня відправиться о 9 години рано богослуження в Успенській церкві а 10 години наступить отворене збору.

— **Пан Пайтицкий**, найновіший дописуватель «Діла» з Відня, злупить ся, що по фєрїях має виходити у Відні тиждєвник в обороні інтересів Славян австрійських, та що в склад редакції сего органу побіч дра Пацака, Курца, Горжіци, кн. Шварценберга, Рутовського, Левицького, Ферячича, Жітніча, Бянкінського, Спінчича увійшли також послі рускі Барвіньський та Вахнянин. П. Пайтицкий соблазняє ся іменно тим, що сей тиждєвник має підписувати чеський кореспон-

дент до «Narod. List-ів», п. Пеніжек — жид і він питає, як буде виглядати та оборона «загрожених інтересів Славянства» під управою жидів? На се питання відповімо, що згаданий Пеніжек, се той самий чоловік, до котрого колись дуже дружно і з великим довірем відносив ся в часі старої ради державної «одинокий независимий посол і заступник руського народу», і враз з ним одушевляв ся антиоаційсько славянською. Дописи того Пеніжка до «Narod. List-ів», — о Русинах і руських послах — хоч неприхильні — поміщало під той час «Діло» з великою любов'ю і покликувалось на них немов на який ареопаг. Пеніжек не є проте так дуже чужий опозиції рускій. А впрочім, побіч висше згаданих мужів як: Пацака, Бянкінського, Ферячича і Спінчича, що нераз згаданого «независимого посла руського» піддержували в его спеціальній акції політичній, не буде соромно засідати і пн. Барвіньському і Вахнянинові.

— **Відликання по раз другий Прогулька** гал. Товариства друкарів «Огніско» відбуде ся в неділю дня 27 с. м. в ліску на «Пасіках». Програма та сама. Куплені 20 с. м. білєти вступу важні на той день, за оказанєм котрих при вступі видадуть ся нові відзнаки. Вступ 20 кр., білєт фамілійний на 4 особи 60 кр. Початок о годині пів до четвертої по полудні.

— **Крадіж на залізниці.** Магазинера Юлія Матаного на залізничім дворі в Станиславові засудив недавно трибунал станиславського суду на п'ять літ в'язниці. Про того несовісного магазинера була у нас звістка в часі, як его ув'язнено. На стації в Станиславові роками пропадали всякі річі із замкнених пакунків, а всякі докождєня не могли викрити виновника. Аж в грудні тамтого року робітники підглянули, як магазинер Матаного підважив дошку паки, що йшла з Німеччини до Румунії і витягнув з неї кілька діточих забавок. По повідомленню урядників о тім факті заряджено ревизию у Матаного і викрито у него багато покраденої всєччини: годинників, бранзолет, брош, ковтків, ланцюшків і т. п. Дорогоцінності ті він заставляв або продавав. Сконстатовано також, що він надливав вино з бочок, окроював сукна з сувоїв і т. п. За грубу свою несовістність дістав і грубу кару.

— **Конець голосного процесу.** Тамтого тижня вів ся через кілька днів у Львові перед судом присяжних карний процес против двох львівських урядників залізничі: ревідента Бавдіша і асистента Фогельфєнгєра, обжалованих о загадочне виданє на фальшований квіт кавції фірми Гредля зі Сколього в сумі 6.000 зр. Перша розправа в тій справі вела ся в цвітні с. р. против самого Бавдіша, але коли переслухано Фогельфєнгєра за свідка, прокуратор поставив внесенє ув'язнити его, як підозрілого о співучасті і розправу тоді урвано. Річ була така: В липні 1896 р. з'явив ся в бюрі Бавдіша якийсь молодий чоловік, представив ся за Людвика Фаца, прокуриса фірми Гредль, і предложивши квіт депозитовий зажадав виданя кавції 6.000 зр. Бавдіш поміг ему єї гроші скоренько підняти. Колиж опісля викрило ся, що се було обманство, прокуратория ув'язнила Бавдіша (а відтак і Фогельфєнгєра, котрий мнимого Фаца представив Бавдішові) і обжалувала їх, що они тут підставили когось, аби гроші забрати. Зізнаня свідків при розправі промавляли в користь обжалованих, отже заступник прокураторії, не ждучи кінця розправи, відступив від обжалованя, а трибунал випустив обох на волю (Бавдіша по семимісячній в'язниці).

— **Виборчі розрухи в Стоянцях.** Перед карним судом в Перемишлі стануло 21 с. м. 82 селян, з Стоянець, повіту мостиского, обжалованих о публичне насильство і зневагу жандармів. В слідчій в'язниці позістають тільки два обжаловані Лєган і Зєкравач, вісімдесять обжалованих відповідає з вільної стопи. Акт обжалованя закидує двом обжалованим Семкови Фіті і Дмитрови Лєганови, що грозили вїтові смертию, сли буде держати з панами. Вїт попросив староство о опіку. Староство вислало жандармів, щоб арештовали згаданих селян. Жандарм на розказ староства прийшов до Стоянця і удав ся до Фіти, щоб его арештувати. Збігли є селяни, осадили хагу Фіти і кричали: «Не дамо Фіти, не дамо Лєгана». Жандарм відійшов з нічим, а вїт подав ему назвиска тих, що в товпі викрикували. Того самого дня прийшло двоє жандармів до Стоянця, де застали трєтого жандарма патрулюючого в Стоянцях. Фіта дав арештувати ся супокійно а Лєган заявив, що не дасть арештувати ся. На крик збігли ся люди. Жандарми замкнули двері а люди почали добувати ся до них.

В виду грізної постави народу жандарми перечекали до дня а за той час прийшов і четвертий жандарм і дістав ся до Лєгана. Раню забрали ся жандарми до ув'язнення Лєгана, тоді він крикнув: «Хлопці а вас там нема». На се виважила товпа двері, а коли ті упали, двох жандармів стрілило — убили Тому Мазура а двох ранили. Ударено в дзвін. Жандарм пробував Лєганови наложити кайдани, але коли сей спротивив ся, тоді жандарм що арештував Фіту і Зєкравача повів їх до суду в Судовій Вишні,

а Лєгана прочі жандарми перевели до вїта. Катинський прибувши до Судовій Вишні, зажадав військової помочи. В полудне прибула кінниця до Стоянця і забрала арештованих. В тім часі допустив ся наїрід нового насильства на особі вїта а іменно грозив ему смертию і жадав виданя печатки, що вїт зробив.

Розправа веде ся перед звиклим трибуналом. Обжаловані на половину Поляки і Русини. Говорять всі по польски, мимо заохоти зі сторони оборонців, щоб говорили по руски. Всі майже вже були карані. Оборона жадала, щоб справа вела ся перед присяглими, однак трибунал узнав ся компетентним і розпочав розправу. Оборону ведуть: Др. Добрянський, др. К. Левицький, др. Могильницький і др. Кормош. На свідків покликано зі сторони прокураторії жандармів, вїта і его малолїтного сина, а зі сторони оборони властителя села Стоянець Смяловського і кільканайцять господарів. Переслухано до тепер Фіту і Лєгана і жандарма Катинського. Сей зізнав, що арештував на порученє судії слідчого конче 1 марта на те, щоб 2 марта вибори відбули ся спокійно. Нарід нічого не говорив, тільки громадно стояв, а то вже ему вистарчало до перестрахи. Перейшов спокійно. Причиною обави, був крик, що жандарми «наробили мяса у Лєгана». Переслухана самих обжалованих потревають кілька днів.

— **Карна розправа против соціялістів** Зараньського і Данєка за те, що на зборах в Винниках виголосили підбурюючі бесїди, скінчила ся увільненєм обжалованих. Розправа вела ся перед судіями присяглими.

— **Колїзія.** Президент Фор при нагоді результатів послїдних кінських перегонів в «Anteuil» мав до покрання не аби яку трудність. Побїду на тих перегонах осягнув кінь «Solitaire» а властителькою того благородного звір'ят є панна Марс Броншар, звїсна більше під акторським псевдонїмом панни Марсі. Панна Марсі належить до «французької комедії». Нема ще в тім нічо незвичайного. Акторка, маюча доходи панни Марсі, може держати коні до перегонів. Побїда «Solitaire» зробила єї безперечно велику приємність а певно і єї приятелям, але президентови французької рєпублики не була она на руку, бо він мав лично і перед цілою публікою пожелати панні Марсі, що після місцевих звичаїв лицарських значить, що повинен єї перед публікою утискати і поцілувати в оба личенька. Був се неприємний обовязок мимо того, що панна Марсі цілком собі не брідка тай до поцілув відай привикла. Але президентови рєпублики не випадало публично цілувати акторки, сли ще до того є жінка і то присутна. Що ж робити? А від чого ж жінка. Злі язики говорять, що пані Фор впала на добру гадку і виважива мужа а передовсім і себе з клопоту і не потребувала омлівати, як муж єї буде цілувати акторку. Нераз монархи або начальники держав женять ся через заступників, для чого ж би і в тім случаю не мож було так зробити. Післяв Фор (а потихо говорять що пані Фор) одного зі своїх ад'ютантів, щоб его виручив в цілованю панни Марсі. Офіцери уміють обійти ся по джентельменськи і з акторками, тож і ад'ютант президента звершив свою місію на загальне вдоволенє.

— **Дефравданта Мільковського**, офіціяла намісництва, що спроневірив кількадесять тисяч і пропустив по тінгях, привезено з Пешту до львівського суду карного, де веде ся з ним слідство.

— **Найбезстороннійшим** хіба судією на земній кулі є якийсь Campbell. судія в містечку Bowling, в американській провінції Огайо. Суворий сей урядник, підпавши собі колись, замїшав публичний спокій на улиці. Слідуючого дня Campbell в суді, на публичнім засїданю, торжественно судив сам себе. Передовсім судія Campbell дуже остро зганьбив Campbella піяка і заповів, що сли щось подібного повторить ся, буде засуджений на дуже остру кару. На разі засудив судія Campbell піяка Campbella на п'ять доларів кари. Публіка, згромаджена в судовій сали, голосними окликами: «Hір, hір — hurrah!» манїфєстувала своє вдоволенє з безсторонности судії.

— **Доходи монархів.** Найбагатішим з пануючих є турецький султан. Має він великі маєткі особисті а крім сего дістає від держави 20 мільйонів франків. Їго земекі посілости приносять другий раз тільки. Султан має найчисленнійший двір на світі. На его кошт живе 5000 двораків. — Вільгельм II. одержує з цивільної лісти 20 мільйонів. Італійський король 7.500.000, часть з того йде на удержанє сродників. Цивільна ліста Мікада становить 20 мільйонів, але в виду того що в Японії все дуже тано, то можна ту суму чиселити на 80 мільйонів. Перський шах посїдає особистий маєток виносячий 150 мільйонів; крім проценту від сего капіталу побирає ще з державного скарбу 12 мільйонів річно. Королева англійська має від держави 10 мільйонів, король португальський 1.300.000 король грецький так само. Президент французької рєпублики побирає 600.000 пенсії, 300.000

на удержанє дому і 300.000 на репрезентацию і подорожи. Президент Сполучених Станів північної Америки 250.000, а президент швейцарської конфедерації 12.500 франків.

Іменованя перенесеня, відзначена і конкурси.

— Іменованя. Є. В. Цісар іменував радника в міністерстві торгівлі д-ра Кароля Бенеша центральним інспектором поштовим. — П. Міністер скарбу іменував податкових поборців: Валер. Крамаржа, Гавр. Киричинського, Дом. Киярського, Йос. Грунера, Кар. Косинського, Юл. Новицького, і Йос. Герберта, а дальше контролорів головного уряду податкового Кар. Бурдовича і Івана Гродецького головними поборцями податковими для округу крайової дирекції скарбу у Львові. — Міністерство торгівлі реактивувало бувшого асистента поштового Берн. Розенблята, а дирекція пошт приділила єго до служби при уряді поштовім у Львові. — Міністерство торгівлі іменувало поштових асистентів: Зен. Пахолього і Ант. Геттера у Львові, Йос. Ціппера в Яслі, Меч. Меді-вовського у Львові, Волод. Льва в Стрию, Івана

Кунерта у Львові, Фел. Голинського в Кракові, Кар. Міллього в Ярославі, Том. Телишевського у Львові, Ант. Міллього в Кракові, Мойс. Гезанга, Ром. Белянського, Ів. Квятковського у Львові, Корнила Петровича в Снятині, Як. Шрайбера в Новім Санчі, Йос. Шелігевича в Тарнові, Мих. Врублевського в Бродах, Йос. Галюха в Кракові, Алекс. Кисілевського в Тернополі, Мих. Курка в Подгуржжю, Йос. Калика в Станиславові, Едм. Шторха в Вадовицях і Сам. Салітермана у Львові офіціялами поштовими, а Дирекция пошт і телеграфів полишила всіх новоіменованих в їх дотеперішних місцях побуту.

Наука, штука, література.

— Твори Осипа Маковея. Повість «Залісе», Осипа Маковея, печатана в фейлетонах «Буковини» вийшла в окремім виданю як II том творів нашого многонадійного письменника. Перший том, зложений з коротших оповідань, вийде небавом. Третій том, зложений з побільше з гумористичних фейлетонів, приготує ся до печати. Повість «Залісе» можна дістати у ав-

тора в Чернівцях, уліця Петровича ч. 2. Поручаємо єї як найгорячіше нашій публіці. Оцінку фахову лишаємо знатокам. — Ціна гарно оправленого «Заліся» невелика, бо виносить 1 зр. 50 кр. з рекомендованою пересилькою 1 зр. 70 кр.

Послїдні вісти.

Присяжні по довшій нараді, більшо- стію голосів, увільнили всіх 25 обжалова- них селян з Чернівца. — В процесі стоя- нецкім відступив прокуратор в часі роз- прави (24 червня пополудни) від обжало- вання 45 обжалованих, а удержав обжало- ване лише проти шістьох.

Розклад їзди на залїзницях

після часу середно-європейского пізнійшого о 36 минут від львівского, важний від 1-го мая 1897.

Поїзд	год.	приходить до Львова	Поїзд	год.	відходить зі Львова
особовий	7:30	з Сучави і Черновець	поспішн.	6.—	до Підволочиск і Бродів
мішаний	7:50	з Янова	„	6:10	до Черновець і Сучави
особовий	8:05	зі Стрия і Лавочного	особовий	6:45	до Черновець і Сучави
„	8:15	з Тернополя і Бродів	поспішн.	8:40	до Кракова
„	8:25	з Сокаля і Ярослава через Раву	„	8:55	до Кракова в спол. з Н. Санчом і Розвадовом
„	9:10	з Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Яслом і Равою	„	9:20	до Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом
„	10:35	з Ярослава	„	9:25	до Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом
мішаний	1:15	з Янова	мішаний	9:40	до Янова
поспішн.	1:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом, Загірем і Хировом	особовий	10:05	до Підволочиск і Бродів
особовий	1:40	зі Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом	„	10:45	до Черновець і Сучави
поспішн.	1:50	з Сучави і Черновець	мішаний	1:04	до Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята
„	2:30	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	1:55	до Підволочиск і Бродів
особовий	5:20	з Підволочиск і Бродів	особовий	2:40	до Черновець і Сучави
„	5:25	з Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом	поспішн.	2:50	до Кракова в сполуч. з Равою і Хировом
„	5:45	з Черновець	особовий	3:05	до Стрия і Скольного
„	6.—	з Підволочиск	мішаний	3:15	до Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{8}$ і від $\frac{1}{9}-\frac{30}{9}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повсякденні дні
Ніч			„	4:40	до Ярослава
особовий	6:55	з Кракова з Розвадовом сполуч.	Ніч		
мішаний	8.—	з Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{8}$ і від $\frac{1}{9}-\frac{30}{9}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повсякденні дні	особовий	6:45	до Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Загірем і Хировом
поспішн.	8:45	з Кракова	мішаний	7:05	до Сокаля і Ярослава через Раву
мішаний	9:01	з Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята	особовий	7:25	до Тернополя
особовий	9:10	з Сучави і Черновець	„	7:30	до Стрия і Лавочного
„	9:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Равою	„	8:50	до Янова
поспішн.	9:50	з Сучави і Черновець	„	10:30	до Черновець і Сучави
особовий	10.—	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	10:50	до Кракова в спол. з Ярославом, з Розвадовом і Н. Санчом
„	10:20	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	особовий	11.—	до Підволочиск і Бродів
„	12:10	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	„	4:40	до Кракова в сполуч. з Хировом, Яслом, Розвадовом і Н. Санчом
„	3:30	з Підволочиск	„	5:20	до Стрия, Лавочного і Хирова
поспішн.	5:10	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Яслом			

Новости на дамскі сукні сезонові!

Матерії вовняні, Зефіри, Батисти,
Піки, Кретони, Перкалі,
Брокати

АНТІН ПІЗУНСЬКИЙ

Львів,
Академічна 12.

Парасольки,
Рукавички, «Фігара», ковніри
коронкові, Паски, Фартушки.

Магазин багато заосмотрений.

Ціни низькі, конкуренційні.

151 11—47

За певну і добру льокацию

поручаємо

4 1/2% листи гіпотечні
4% листи гіпотечні коронові
5% листи гіпотечні преміовані
4% листи товариства кредитового земского
4 1/2% листи Банку краєвого
5% облігації Банку краєвого
4% позичку краєву
4% облігації пропінацийні

і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточній-
шім курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ
ГІПОТЕЧНОГО

Контора виміни і відділ
депозитовий перенесені до
льокалю партерового в бу-
динку банковім.

(22)—?

Дмитро Затурский

поручає свою

робітню обуви мужескої, жіночої
і для дітей

у Львові, ул. Консервика ч. 5.

Виріб тревалий і елегантний. Ціни умірені. Замовленя
з провінції залагоджує відворотною поштою.

80 6—10

CHRISTIAN MAHLKNECHT

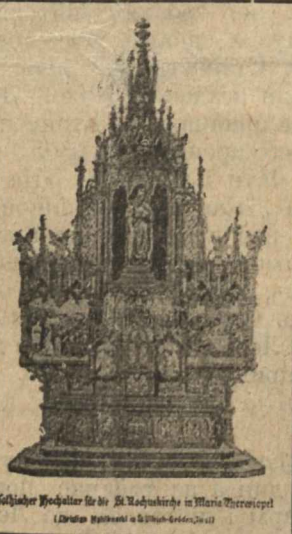
ц. к. торгов. судом протоколована фірма

в Ст. Ульріх-Греден (St. Ulrich-Gröden)

В ТИРОЛЮ

поручає ся до церковних робіт з дерева як: престолів,
проповідальниць, св. статуй всякого рода і величини,
корпусів Христових, св. Гробів, Ясел в цілм урядженю,
Стаций до походів хрестних в плоскорізьбі в найдоклад-
нійшій виконаню і до всіх иньших робіт входячих в об-
сяг церковних предметів виконуваних з дерева по най-
дешевших цінах.

Ілюстровані цїнки, рисунки і кошториси на
жаданє даром.

Einzelne Modelle der St. Ulrich-Kirche in Maria Theresien
Lith. Anstalt v. J. J. Neumann, Neudamm

Листи поручаючі:

Пане Малькнехт!

На Ваше запитанє, чи я вдоволений виконанєм замовленої
у Вас статуї Серця Ісуса так що до точности як також що до
речинця, замість відповіди уважаю моїм обовязком зложити Вам
подяку за вірне і помислове представленє фігури взагалі, як та-
кож за гармонійне і штучне виконанє в подробицях і за хороше
і повне смаку прикрашенє єї.

У Львові

Владислав Гіцькевич,
р. кат. парох.

Високоповажаний Пане!

Яко любитель штуки мушу виразити Вам моє цілковите
признанє за доставлених для мого костела «пять статуй при-
родної величини, іменно: св. Йосифа з дитятем, Серце Ісуса,
Непорочну Матер Божу» і ин., бо ті визначають ся не лиш
артистичним виконанєм, але також незвичайно приступними цінами.
Може Вас проте всім любителям штуки як найлучше по-
ручити.

З високим поважанєм

Йосиф Ленартович,
парох в Любчі коло Йодлова (Галичина).

9 1—4